

Sygn. akt V KS 4/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Patrycja Kotlarska

w sprawie T. M.,
oskarżonego z art. 288 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2017 r.,
skargi prokuratora,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt IV Ka (...),
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w M.,
z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...) i przekazującego sprawę do
ponownego rozpoznania, na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia z dnia 17 czerwca 2016 r. T. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 23 stycznia 2016 r. około godziny 21:30, na parkingu przed klubem K. przy ul. S. w M., dokonał uszkodzenia samochodu marki Mazda o nr rej. (...) w ten sposób, że rzucił na dach przedmiotowego pojazdu lampę podświetleniową z logo „T.”, czym spowodował wgniecenie dachu pojazdu, powodując straty w wysokości 650 zł na szkodę K. P.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

2. w dniu 23 stycznia 2016 r., około godziny 21:30, na parkingu przed klubem K. przy ul. S. w M., dokonał uszkodzenia mienia w postaci lampy podświetleniowej z logo „T.”, zamontowanej na dachu samochodu marki VW Passat o nr rej. (...), porysowania w przedmiotowym pojeździe powłoki lakierniczej dachu, uszkodzenia relingu samochodu, wyłamania klamki oraz uszkodzenia głośników w tylnych drzwiach pojazdu, czym spowodował łączne straty w wysokości 1.520 zł na szkodę A. T., a nadto podczas opuszczania pojazdu, uderzył pięścią w głowę kierującego samochodem A. T., czym spowodował u niego obrażenia w postaci zaczerwienienia skóry głowy w okolicy skroniowej lewej oraz zawrotów głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni 7,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...), orzekł w następujący sposób:

I. T. M. uznał za winnego tego, że w dniu 23 stycznia 2016 r. przed godziną 22:00 na ul. S. w M. uderzył pięścią w głowę A. T., powodując u niego zaczerwienienie skóry głowy w okolicy skroniowej lewej oraz zawroty głowy, co stanowiło naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia A. T., trwające nie dłużej niż 7 dni, to jest przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., za które na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył T. M. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. T. M. uznał za winnego tego, że w warunkach ciągu przestępstw:

a) w dniu 23 stycznia 2016 r. przed godziną 22:00 na ul. S. w M. zniszczył będącą własnością A. T. lampę T. o wartości 250 zł, rozbijając ją, oraz uszkodził powłokę lakierniczą dachu i relingu będącego własnością A. T. samochodu marki VW Passat o nr rej. (...), powodując w ten sposób szkodę w wysokości 1000 zł, co stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa z art. 288 § 2 k.k.;

b) w dniu 23 stycznia 2016 r. przed godziną 22:00 na ul. S. w M., rzucając lampę T. w dach będącego własnością K. P. samochodu marki Mazda o nr rej. (...), dokonał jego wgniecenia, czym spowodował szkodę w wysokości 650 zł, co stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa z art. 288 § 2 k.k., za które to przestępstwa, na podstawie art. 288 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył T. M. karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięć) zł.

III. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na 3 (trzy) lata próby.

IV. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł nawiązkę, zobowiązując T. M. do zapłaty 1.000 (tysiąc) zł na rzecz A. T.

V. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami, poprzez zapłatę przez T. M.:

a) 650 (sześćset pięćdziesiąt) zł na rzecz K. P.;

b) 1.250 (tysiąc dwieście pięćdziesiąt) zł na rzecz A. T.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w M. złożył obrońca oskarżonego T. M., który zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. i art. 170 pkt 2 i 5 k.p.k., obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 1 k.k., a także rażącą niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego.

W konkluzji obrońca oskarżonego T. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie obrońca złożył wniosek o dopuszczenie szeregu dowodów, w tym z zeznań świadków, z dokumentów i z opinii biegłego.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt IV Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu Okręgowego w G. wniósł Prokurator Rejonowy w M., który na podstawie art. 539a § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając obrazę art. 437 § 2 *in fine* k.p.k. polegającą na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w M. i przekazaniu temuż sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy stwierdzone przez Sąd *ad quern* uchybienia nie wymagają

przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości, a nadto nie zachodziły okoliczności formalne statutowane art. 454 k.p.k., które uniemożliwiałyby wydanie wyroku reformatoryjnego.

W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga Prokuratora Rejonowego w M. jest zasadna, co spowodowało uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. W powołanym przepisie art. 539a § 3 k.p.k. niewątpliwie mowa zatem o art. 437 § 2 k.p.k., który obecnie stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W realiach przedmiotowej sprawy powodem orzeczenia Sądu *ad quem* o charakterze kasatoryjnym była ostatnia z wymienionych przesłanek, a zatem konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Tego rodzaju stanowisko należy jednak uznać za nietrafne. W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd odwoławczy nie przedstawił bowiem w jednoznaczny i precyzyjny sposób, jakie dokładnie czynności dowodowe winien przeprowadzić Sąd I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy. O ile Sąd Okręgowy podał ogólne wymogi uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*, czy też wyjaśnił, w jaki sposób należy rozumieć zasadę swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k., to następnie zdeprecjonował zasadność decyzji o oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego i wskazał, że „postępowanie dowodowe nie było pełne” (s. 7 uzasadnienia). Zdaniem Sądu odwoławczego „nadal koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w tym ponowne przesłuchanie świadków, powołanie nowych, zanalizowanie dostępnych w sprawie dokumentów”. Ze stwierdzeń tych nie tylko

nie wynika jednak, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, jak tego wymaga art. 437 § 2 k.p.k., ale i jakie dokładnie czynności dowodowe podczas ponownego rozpoznania sprawy winien przeprowadzić Sąd I instancji (w uzasadnieniu Sąd odwoławczy wskazuje w zasadzie konkretnie jedynie na konieczność uzyskania nagrań z monitoringu oraz przesłuchania w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, który sporządził notatkę urzędową w dniu 23 stycznia 2016 r.). Na rozprawie w dniu 18 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy przeprowadził natomiast dowód z wyjaśnień oskarżonego i zeznań trzech świadków, a także dowody z dokumentów i o ile Sąd odwoławczy lakonicznie wskazał, że konieczne jest ponowne przesłuchanie świadków, to następnie stwierdził konieczność analizy dostępnych już dokumentów i skonstatował, że „z uwagi na wielość wniosków dowodowych i ich czasochłonność w przeprowadzeniu tej części (brakującego) postępowania dowodowego sąd II instancji uznał, że zasadnym będzie powrót sprawy do sądu I instancji”. W ten sposób Sąd odwoławczy przyznał – co trafnie podniósł w skardze prokurator – że przewód sądowy wymaga jedynie uzupełnienia, a nie powtarzania na nowo w całości, zaś konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw wyroku kasatoryjnego; także wówczas, gdy sąd odwoławczy zasadnie wskaże, jakich to kardynalnych uchybień art. 7 k.p.k. dopuścił się sąd *meriti* (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., IV KS 5/16, LEX nr 2165596).

Powyższe wskazuje, że orzeczenie o uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w M. i przekazaniu temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania zapadło z obrazą art. 437 § 2 k.p.k., co z kolei spowodowało uwzględnienie skargi prokuratora od wyroku sądu odwoławczego – na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

r.g.